1.Adventna nedelja – leto C

Prihod Sina človekovega
»Znamenja bodo na soncu, luni in zvezdah. Na zemlji bo stiska med narodi, v zmedi zaradi bučanja morja in valov. Ljudje bodo hirali od strahu in pričakovanja tega, kar pride nad ves svet, kajti nebeške sile se bodo majale. In tedaj bodo videli Sina človekovega priti na oblaku z močjo in veliko slavo. Ko se bo to začelo dogajati, se vzravnajte in vzdignite glave, kajti vaša odkupitev se približuje.«
Spodbuda k budnosti
»Varujte se, da vam srca ne bodo obtežena z razuzdanostjo, pijanostjo in življenjskimi skrbmi in da vas tisti dan ne ujame nenadoma kakor zanka. Prišel bo namreč nad obličje vse zemlje. Zato bedite in vsak čas molíte, da bi zmogli ubežati vsemu temu, kar se bo zgodilo, in stopiti pred Sina človekovega.« Lk 21,25-28, 34-36

Zato bedite in vsak čas molíte ...

Občutek imam, da je prebrana misel o koncu sveta kot nadležen komar. Pogledamo, kje sedi in se ga po kratkem postopku znebimo. Ugasnemo luč in spimo dalje. Zakaj je tako? Kaj bi moralo biti, da bi bilo drugače? Čemu povabilo: *»Vzdignite glave, kajti vaša odkupitev se približuje!«* O kakšni odkupitvi govori Jezus? Zakaj naj bi dvignili glave?

Poskušajmo dojeti Evangelij, da ne bo le hipna nočna mora, komar, ki ga odženemo ali ubijemo. Jezus najprej govori o strahu, ki se nas bo polotil, ko bomo videli, kaj se dogaja. No, kljub gospodarski krizi, mislim, da večina še nima občutka, da se nebeške sile majejo. Strahove pa vseeno poznamo. Kakšne?
– otroci – strah pred slabimi ocenami, pred kaznijo staršev, pred tem, da boste izpadli pred vrstniki smešni…
– mladi – strah, da ne boste ugajali najbližjemu prijatelju, da izgubite košček pomembnega položaja v družbi prijateljev, da se drugi ne bo več vrtel okrog vas, da si ne boste mogli privoščiti tistega, kar ste si zamislili…
– starši – strah pred tem, da izgubite službo, da bodo življenjski stroški še narasli, da bo sozakonec še bolj siten … da bodo otroci ušpičili kako neumnost itd.
Vsi ti strahovi niso posebno apokaliptični. Bolj kot po koncu sveta dišijo po življenjskih skrbeh. Ali nas Jezus ne svari prav pred temi skrbmi? Zakaj? Če smo povsem potopljeni v vsakdanje skrbi, se ne moremo spraševati o prihodu Sina človekovega, mar ne?
Zakaj pa nas preganjajo zgoraj omenjeni strahovi? Skrbi, ki sem jih naštel, so verjetno posledica največje zapovedi, ki jo nosimo nekje v naši podzavesti. Se je še spomnimo od prejšnje 27. nedelje? Namesto zapovedi ljubezni do sebe, bližnjega in do Boga, imamo v glavi zapoved: Bodi priden, lepo se obnašaj in delaj, kar delajo vsi. Poskrbi, da prideš dovolj visoko, potem pa si privošči, kar se le da. No, sklepna zapoved nas posledično pripelje do naslednjega rezultata, da so naša srca obtežena z razuzdanostjo in pijanostjo.

Mislim, da si moramo na začetku adventa vsi po vrsti priznati, da smo obremenjeni skrbmi tega sveta. V te skrbi nas silijo zgrešene zapovedi, ki so se zarile v naše življenje. Priznati si moramo tudi, da nas razjedata lagodje in iskanje nekega užitka, pa naj bo ta bolj ali manj moralen. Gre za obremenitev srca in pogleda, ki se ne more dvigniti kvišku in pričakovati kaj boljšega!
Kaj sedaj? Nesmiselno je reči, dvignimo glave in se veselimo odkupitve, če se ne odpovemo skrbem življenja, zgrešenim predstavam in zapovedim, hlastanju po užitku in lagodju. Zastonj je reči: odkupitev je blizu, če le čakamo, da se nam uresničijo sanje o nekem užitku in sladkem počitku. Jezus zato dodaja: *»Zato bedite in vsak čas molíte, da bi zmogli ubežati vsemu temu,*

kar se bo zgodilo, in stopiti pred Sina človekovega.« Najprej, dragi bratje in sestre, bomo morali izprositi milost,

- da bi skrbi tega sveta ne zasedle vsega našega srca,
- da bi sploh lahko dvignili glave,
- da bi se v nas sploh prebudila želja po odkupitvi!

Sicer o želji po odkupitvi, po Jezusovem rojstvu, le farbamo sebe in druge! Ko bo po molitvi naš pogled segel nekoliko više, bomo začutili tudi strahove, ki jih zbuja moralni propad naše družbe. V nas pa se bo začela prebujati želja po odkupitvi. Odkupitvi od prej omenjene obremenjenosti s skrbmi tega sveta. Prebudila se bo tudi zavest o resnični ljubezni, ki ni v ugajanju in pomembnosti, ampak v veselju. Prebudila se bo:

- Ljubezen do sebe, ki govori o veselju božjega otroka, ki ga Bog ljubi.
- Ljubezen do bližnjega, ki govori o veselju, da lahko ljubim drugega, se ga veselim in se mu podarjam.
- Ljubezen do Boga, ki je v hvaležnosti nad njegovim darom življenja in hrepenenju po tem, da bi se z njim resnično srečal.

A te ljubezni lahko zaživijo le, če se hočemo odpovedati vsemu, kar otežuje naše srce in naš pogled. Zato bedimo in vsak čas molimo, da bi zmogli dvigniti pogled in se veseliti časa odkupitve!